

ПРЕДАДЕНИЯТ ЖИВОТ

Дейвид Уилкерсън
23 Януари 2002

123

„Предаване“. Какво ви говори тази дума? В буквален смисъл, предаването означава да се откажеш от нещо в полза на друг човек. Това означава също да оставиш нещо, което ти е било дадено. Това може да включва материални неща, власт, поставени цели, дори и твоя живот.

Християните днес слушат много за предадения живот. Но какво точно означава това? Предаденият живот е акт на връщане на Исус на живота, който Той ви е дал. Той е да отстъпиш контрола, правата, властта, посоката и всички неща, които правите и казвате. Означава напълно да предоставите вашия живот в ръцете Му, за да постъпва Той с вас, както Си иска.

Самият Исус водеше предаден живот: „Защото слязох от небето не Моята воля да върша, а волята на Този, Който Ме е изпратил“ (Йоан 6:38). „Но Аз не търся слава за Себе Си“ (8:50). Христос никога не извърши нещо по Своя преценка. Той не направи нито едно движение, нито изговори дума, без да му бъде наредено от Отца. „От Себе Си нищо не върша, но каквото Ме е научил Отец, това говоря ... Аз върша всякога онова, което е Нему угодно“ (8:28-29).

Исусовото пълно предаване на Отца е пример за това как всички ние трябва да живеем. Вие може да кажете: „Исус беше Бог в плът. Животът Му беше предаден още преди Той да дойде на земята“. Но предаденият живот не бива налаган на никого, включително и на Исус.

Христос изрече тези думи като човек от плът и кръв. В края на краищата, Той дойде на земята, не за да живее като Бог, а като човешко същество. Той изживя живота Си като нас. И като нас имаше Собствена воля. Той избра напълно да предаде тази воля на Отца: „Затова Ме люби Отец, защото Аз давам живота Си, за да го взема пак. Никой не Ми го отнема, но Аз от Себе Си го давам. Имам право да го дам, и имам право пак да го взема. Тая заповед получих от Отца Си“ (10:17-18).

Исус ни казва: „Не се заблуждавайте. Този акт на себеотдаване е напълно по силите Ми да го извърша. Аз избирам да пожертвам живота Си. И не го правя, защото някой човек ми е казал да го направя. Никой не отнема живота Ми. Моят Отец Ми даде правото и привилегията да пожертвам живота Си. Той също ми даде избор да подмина тази чаша и да избегна кръста. Но Аз избирам да го направя, от любов и пълно предаване на Него“.

Нашият небесен Отец е дал на всички нас това право: привилегията да изберем предадения живот. Никой не е принуден да предаде живота си на Бога. Нашият Господ не ни кара да

жертваме нашата воля и да Му върнем живота си. Той свободно ни предлага Обещаната земя, пълна с мляко, мед и плодове. Но ние можем да изберем да не влезем в това място на пълнота. Истината е, че ние можем да имаме толкова от Христос, колкото поискаме. Можем да навлезем толкова надълбоко в Него, колкото изберем, и да живеем изцяло чрез Неговото Слово и насока. Апостол Павел знаеше това. И той избра да последва Исусовия пример на един напълно предаден живот.

Павел силно мразеше Исус; беше един себеправеден гонител на християните. Той каза, че буквално е дишал омраза към Христовите последователи. Освен това той беше и човек със силна воля и амбиция. Павел беше добре образован, беше обучен от едни от най-добрите учители по негово време. Беше фарисей, един от най-ревностните от всички еврейски религиозни лидери.

От самото начало, Павел беше на пътя на кариерното си развитие, беше се запътил към успеха. Той беше приет от религиозния орден на своя ден. И имаше ясна мисия, с препоръки от своите началници. Всъщност той беше планирал целия си живот, като знаеше точно къде ще отиде. Павел беше уверен, че е в Божиата воля.

Но Господ взе този самоизграден, себемотивиран и самоопределящ насоката на живота си човек и го превърна в блестящ пример на предаден живот. Павел стана един от най-зависимите от Бога, изпълнени с Бог и ръководени от Бога хора в цялата история. Всъщност Павел обяви живота си за модел за всички, които желаят да живеят изцяло предадени на Христос: „Но придобих милост по тая причина, за да покаже Исус Христос в мене, главния грешник, цялото Си дълготърпение, за пример на ония, които щяха да повярват в Него за вечен живот” (1 Тимотей 1:16).

Апостолът казва: „Ако искате да знаете какво е необходимо, за да живеете предаден живот, вижте моя живот. Решихте ли в сърцето ви да сте бъдете по-сериозни с Исус? Ето какво можете да очаквате да се случи с вас”. Павел знаеше, че не са много хората, които ще са склонни да следват неговия модел. Но животът му е примерен план за всички, които избрат напълно предадения живот.

1. Пътят на предаване започва с породено от Бога чувство на пълна безпомощност.

Бог започва този процес като ни поваля от нашия висок кон. Това буквално се случи с Павел. Той си вървеше по своя самоуверен път, яздейки към Дамаск, когато ослепителна светлина дойде от небето. Павел беше съборен на земята и трепереше. Тогава един глас проговори от небесата, казвайки: „Савле, Савле, защо Ме гониш?” (Деяния 9:4).

Думите върнаха Павел към едно събитие от преди месец. Изведнъж този праведен фарисей разбра защо съвестта му се въртеше вътре в него. Павел беше преживял дълги нощи на смут, измъчван от неспокойствие и объркване, защото беше видял нещо, което го разтърси до мозъка на костите.

Павел стоеше, докато апостол Стефан беше убиван с камъни. Вярвам, че Павел запомни изражението на лицето на Стефан, докато умираше. Стефан имаше небесно излъчване и свято присъствие около себе си. И думите му имаха огромна власт. Те бяха пронизващи и изобличителни. Беше очевидно, че този скромен човек въобще не се интересуваше от одобрението на света. Той не беше впечатлен от големите религиозни сановници. И не се страхуваше от смъртта.

Той разкри празнотата на Павловия живот. Най-посветеният фарисей осъзна, че Стефан притежаваше нещо, което той нямаше. Павел беше се срещнал лице в лице с един напълно предаден на Бога човек, и това го направи нещастен. Той вероятно си помисли: „Аз се обучавах в продължение на години, четейки Писанията. Но този неук човек говори Божието Слово с власт. През целия си живот съм имал глад за Бог. Но Стефан има самата небесна власт, дори докато умира. Той очевидно познава Бога, като никой, който съм срещал досега. Но през цялото време, съм преследвал него и такива като него”.

Павел знаеше, че нещо липсваше в живота му. Той имаше познание за Бога, но не и откровение от първа ръка, като Стефан. Сега, на колене и треперейки, той чу тези думи от небето: „Аз съм Исус, Когото ти гониш” (Деяния 9:5). Това е свръхестествено откровение. И тези думи обърнаха света на Павел с главата надолу. Тогава, според мен, той трябва да е лежал по лице в продължение на часове, плачейки, все едно казваше:

„Аз напълно сгреших. Прекарах всички тези години в това да се образувам и обучавам, като вършех добри дела. Но през цялото време съм грешил. Исус е Месията. Той дойде, но аз пропуснах да Го позная като мой Спасител. Сега всички тези пасажии в Исаия придобиват смисъл. Те се отнасят за Исус. Сега разбирам това, което Стефан притежаваше. Той имаше интимно познаване на Христос”.

Писанието казва: „Треперещ и учуден [Павел] каза: Господи, какво искаш да направя?” (9.6, английският текст – бел. пр.). Обръщението на Павел беше едно драматично дело на Светия Дух. И колко необичаен беше този обръщенец. Той беше гонител на Божиите хора. Неговото преживяване щеше да бъде мощно, неопровержимо свидетелство за Евангелието на Исус Христос. Наистина Бог ще използва Павел по невероятни начини. „Господ му рече: Но стани, влез в града, и ще ти кажа какво трябва да правиш” (9:6).

Опитайте се сега да си представите Павел. Този високо образован фарисей сега е ням и сляп. Той трябва да бъде заведен от своите приятели в града. Всичко в живота му като се беше разпаднало. А всъщност Павел беше воден от Светия Дух към живот на предаване. Когато той попита: „Господи, какво искаш да направя?” сърцето му викаше: „Господи, как мога да Ти служа? Как мога да Те познавам и служа? Нищо друго няма значение. Всичко, което съм направил в плътта ми е боклук. Ти си всичко за мен сега”.

Павел прекара следващите три дни в пост и молитва. Но слово не дойде от небето. Той беше поучавал и проповядвал на другите, но образованието му по никакъв начин не можеше да му помогне сега. Той беше напълно безпомощен. Вероятно се е помолил: „О, Боже, Ти си поставил такова желание в мен да Те познавам. Моля Те, покажи ми какво да правя. Аз съм толкова сляп и объркан, в нищо не виждам смисъл”.

Аз казвам на всеки посветен последовател на Исус: Обърни внимание на тази сцена. Ето един модел на предаден живот. Когато решиш да станеш по-сериозен с Христос, Бог ще постави Стефан на пътя ти. Той ще те сблъска с някой, от чието лице блести Исус. Този човек не се интересува от нещата от този свят. Не се интересува от аплодисментите на хората. Той се грижи единствено за това да угоди на Бога. И животът му ще изложи на показ твоето самодоволство и компромис, и сериозно ще те изобличи.

Подобно на Павел, ти изведнъж ще усетиш своята несъстоятелност. Ще осъзнаеш, че без значение колко благочестиви усилия си положил, ти си пропуснал Исус. И ще се окажеш в задънена улица: втрещен, без каквато и да е насока, неспособен да придадеш смисъл на цялото минало откровение. Но всичко това ще е Божие дело. Той ще те заведе до мястото на пълна безпомощност.

2. Пътят на предаване води до много страдания.

„А Господ му рече: Иди, защото той ми е съд избран да разгласява Моето име пред народите и царе и пред израилтяните; защото Аз ще му покажа, колко много той трябва да пострада за името Ми” (Деяния 9:15-16). На Павел беше обещано плодотворно служение. Но той трябваше да понесе големи страдания, за да го изпълни.

Темата за страданието е обширна и включва много различни видове болка: физическа агония, психически тормоз, емоционално нещастие, духовна болка. Според Писанието Павел преживя всеки един от тях. Той имаше трън в плътта му, преживя корабкрушения, замерване с камъни, побой, грабежи. Сблъска се с отхвърляне, присмех, злонамерени клюки. Издържа всякакви гонения. И понякога се чувстваше изгубен, объркан, неспособен да чуе Бог.

Не всички, които търсят предадения живот, ще преминат през този модел на страдание в живота на Павел. Но по някакъв начин всеки посветен вярващ ще преживее болка. И всичко това е с цел. Вижте, страданието е област от живота ни, над която ние нямаме контрол. То е мястото, в което ние се учим да се предаваме на Божията воля.

Аз наричам това страдание „школа на предаването”. Това е място на обучение, където, подобно на апостол Павел, ние падаме по лице, и извикваме: „Господи, не мога да се справя с това”. А Той отговаря: „Добре. Аз ще се справя. Предай Ми тялото си, душата си, ума си, сърцето си, всичко! Довери Ми се напълно!”

Ако влезете в пътя на пълното предаване, ще страдате много повече от обикновения, самодоволен християнин. Ако един правещ компромиси вярващ страда, то това само ще е в негова полза. Господ може да използва болката, за да го отдели от някакъв конкретен грях. И за никой друг няма да са полезни неговите уроци. Но ако желаете да имате предаден живот, вашето страдание в крайна сметка ще се превърне в голяма утеха за другите. Павел казва:

„Благословен Бог ... Отец на милостивите и Бог на всяка утеха. Който ни утешава във всяка наша скръб, за да можем и ние да утешаваме тия, които се намират в каквато и да била

скръб, с утехата, с която и ние се утешаваме от Бога. Защото, както изобилват в нас Христовите страдания, така и нашата утеха изобилва чрез Христа. Но, ако ни наскърбят, това е за вашата утеха и спасение, или ако ни утешават, това е за вашата утеха и спасение, която действа да устоявате в същите страдания, които понасяме и ние” (2 Коринтяни 1:3 - 6).

Павел говори тук за страдание, което е позволено от Христос. Нашият Господ позволява такава болка в нашия живот, за да ни направи свидетели на други за Неговата вяроност. Той иска да се докаже като „Бог на всяка утеха” (3:3). Нашето страдание има за цел не само да ни доведе до пълно предаване на Неговата воля. То също е за „вашата утеха и спасение” (3:5). Казано по-просто, най-голямото служение на утеха произлиза от най-големите ни страдания.

3. Пътят на предаване води до една-единствена амбиция.

Павел нямаше друга амбиция, нито друга движеща сила в живота си, от това: „само Христа да придобия” (Филипяни 3:08).

Познавам един благочестив млад проповедник, който е приятел с много други млади пастири от цялата страна. Попитах го за това кое, според него, е проблем номер едно сред неговите връстници. Той каза: „Натискът да бъдеш успешен”. Отговорът му ме учуди. Аз знаех, че желанието за успех е често срещано в светското общество. Беше ли то завладяло и църквата? Той ми обясни: „Младите служители мислят, че трябва бързо да произведат голям брой вярващи в тяхната църква. Те чувстват голям натиск да видят растеж само за една нощ”.

Това също е проблем и за по-възрастните служители. Те са се трудили здраво в продължение на години с надеждата да видят църквата им да расте. След това, когато нова църква с млад пастир започва да процъфтява, по-възрастните мъже усещат натиск да направят същото. Те се втурват на конференции за църквен растеж, търсейки техники за увеличаване на броя на своите членове.

Не мога да ви кажа колко много писма съм получавал, в които пише следното: „Нашият пастир току-що се върна от конференция, развълнуван за „новата формула за успех”. Той каза, че нашите служби трябва да бъдат по-приятелски настроени към грешниците. Затова напълно промени поклонението, както и своите проповеди. Сега църквата е различно място. Преди няколко месеца Святият Дух се движеше мощно тук. Но сега хората напускат, понеже Духът си е отишъл”.

Един пастир беше озадачен от съветите на един експерт по църковен растеж. Беше му казано: „Твоята църква не може да расте, ако всичко, което предлагате, е Исус”. Този „експерт” пропусна Христос! Отговорът на проблемите на всяка църква е лесно достъпен за всички, но този човек не успя да го разбере. Как така? Той подмина единствената амбиция, за която Павел каза, че ние е необходима: да спечелим Христос.

По днешните стандарти за успех, Павел беше пълен провал. Той не построи никакви сгради. Не създаде своя организация. И методите, които използва, бяха презряни от други лидери. Всъщност посланието, което Павел проповядва, обиди голям брой от неговите слушатели.

Понякога той дори беше замерян с камъни за това, че я проповядваше. Коя беше тази тема? Кръста.

Младите служители казаха: „Брат Дейв, ти си успешен. Служиш по целия свят. Пастир си на мега-църква. Ти дори написа бестселър. Репутацията ти е за цял живот. Ами аз? Защо не мога да вървя по същия път?”

Понякога съм бил изкушен да отговоря: „Но аз съм платил цената. Ти не знаеш трудностите, които съм преживял по този път”. Не, това не е отговорът. Факт е, познавам хора, които са далеч по-благочестиви от мен и които са преживяли много повече, отколкото аз бих могъл да си представя. Те са верни и посветени, понасяйки ужасни страдания, някои дори и смърт. И въпреки това имената на тези хора не са известни на света.

Това изобщо не е проблем. Когато застанем пред Бога в съдния ден, ние няма да бъдем съдени за нашето служение, постижения или за броя на новоповярвалите. В онзи ден ще има само една мярка за успех: дали нашите сърца са били напълно предадени на Бога? Дали сме се отказали от своята воля и план, и сме приели Неговите? Дали сме се поддали на натиск от страна на връстниците ни и сме следвали тълпата, или сме търсили само Него за посока? Тичали ли сме от семинар на семинар в търсене на целта на живота ни или сме открили нашето удовлетворение в Него?

Призован съм да проповядвам Божието Слово още от осемгодишен. И мога да честно да си призная, че през целия ми живот, най-голямата ми радост е била да чуя от Господа. Знам, че когато застана пред хората да проповядвам, аз говоря посланието, което Бог ми е дал. И това послание трябва да работи в моята душа, преди да дръзна да го проповядвам на другите. Удоволствие е за мен да чакам Господа, за да чуя: „Това е пътя, ходи по него!”

Сега, на седемдесет годишна възраст, аз имам само една амбиция: да се науча повече и повече да казвам само онези неща, които Отец ми дава. Нищо, което казвам или върша от само себе си, няма стойност. Искам да мога да твърдя: „Знам, че моят Отец е с мен, защото аз върша само Неговата воля”.

4. Пътят на предаването носи удовлетворение, където и да сте и с това, което имате.

Много християни живеят в постоянно недоволство. Те никога не са доволни от това, което имат. Постоянно гледат към бъдещето, мислейки си: „Ако само успея да направя това, или да имам онова, аз ще бъда щастлив”. Но тяхното удовлетворение никога не идва.

Удовлетворението е огромен тест в живота на Павел. В крайна сметка Бог каза, че ще го използва мощно: „Той ми е съд избран да разгласява Моето име пред народите и царе и пред израилтяните” (Деяния 9:15). Когато Павел получи за първи път това поръчение, той „почна веднага да проповядва по синагогите, че Исус е Божия Син” (9:20). Апостолът стана по-смел с всяка проповед: „А Савел се засилваше още повече, и преодоляваше юдеите, които живееха в Дамаск, като доказваше, че това е Христос” (9:22).

Какво се случи след това? „Юдеите се наговориха да го убият“ (9:23). До тук с призива на Павел да проповядва на израелтяните. Те не само отхвърлиха неговото послание, но планираха как да го убият. Какво ужасно начало на служението, за което Бог каза, че ще бъде голямо.

След това Павел реши да отиде в Ерусалим, за да се срещне с останалите ученици на Исус. „Но всички се бояха от него, понеже не вярваха, че е ученик“ (9:26). Сега Павел изтърпя дори още по-лошо отхвърляне. Неговите собствени братя в Христа му обърнаха гръб.

Накрая, Павел си даде сметка: „Поне мога да достигна езичниците“. И въпреки това, когато един известен езичник, Корнилий, потърси проповедник, който да сподели евангелието с него, той не попита за Павел. Вместо това, той се обърна към Петър. Несъмнено Павел чу чудесните новини, идващи от дома на Корнилий: „Светият Дух е паднал върху езичниците. Господ ми разкри Христос!“

След това Павел трябваше да посети конференцията в Ерусалим и да чуе как Петър обявява: „Братя, вие знаете, че в първите дни Бог избра между вас мене, щото езичниците чрез моите уста да чуят евангелското учение и да повярват“ (15:7). Очевидно, Бог беше решил съживлението сред езичниците да дойде чрез някой друг. Доколкото Павел разбираше, той щеше да е на резервната скамейка, наблюдавайки всичко това да се случва.

Какво мислите, че е минало през ума на Павел, докато той преживя тези неща? Истината е, че през всичко това - разочарованията, болката, заплахите за живота му - Бог учеше Своя слуга на нещо съществено: Павел се научи да бъде удовлетворен във всеки един момент.

По-късно, когато Павел проповядва в Антиохия, неговото послание беше оспорено от еврейските лидери. Затова Павел заяви: „Ето обръщаме се към езичниците“ (Деян. 13:46). Павел проповядва на не-евреите, и голямо множество от тях повярваха „И Господното учение се разпространяваше по цялата тая страна“ (13:48-49). Въпреки това, преди Павел да се наслади на победата, „юдеите подбудиха набожните високопоставени жени... като повдигнаха гонение против Павла и Варнава, изпъдиха ги из пределите си“ (13:50).

След това Павел потегли за Икония. Когато той проповядва там, още веднъж „повярваха голямо множество юдеи и гърци“ (14:1). Съживлението дойде в града. Независимо от това, отново „се породиха стремеж у езичниците и юдеите с началниците им, за да ги опозорят и да ги убият с камъни“ (14:5).

Може ли да си представите объркването и обезкуражението на Павел? На всяка крачка неговото призвание изглеждаше осуетено. Бог му беше обещал плодотворно служение на евангелизиране. Но всеки път, когато проповядваше, той беше прокълнат, отхвърлен, нападат, замерян с камъни. Как реагира той? „Научих (се – бел. пр.) да съм доволен в каквото състояние и да се намеря“ (Филипийци 4:11).

Павел не постави под въпрос своята ситуация, нито се оплака. Той не поиска да знае кога ще може да проповядва на царе и управници. Той каза, че всъщност: „Може сега да не виждам

това, което Господ ми обеща. Но се движа напред с вяра, доволен съм, че имам Исус. Заради Него мога да живея всеки ден в пълнота”.

Задоволството на Павел във всичко, което преживя, беше резултат от предадения му живот.

Павел не бързаше да види изпълнението на всичко в живота си. Той знаеше, че има неопровержимо обещание от Бог, и се вкопчи в него. За момента той беше доволен да служи там, където се намираше: да свидетелства на един тъмничар, на един моряк и на няколко жени на брега на реката. Този човек имаше поръчение за целия свят, но той беше верен да свидетелства лично на всеки човек.

Нито пък Павел завиждаше на младите мъже, които сякаш го подминаваха. Докато те пътуваха по света, печелейки юдеи и езичници за Христа, Павел седеше в затвора. Той трябваше да слуша новините за големи тълпи от хора, доведени до вратата от тези, с които той се бореше относно Евангелието на благодатта. Но Павел не завиждаше на тези хора. Той знаеше, че този, който е предаден на Христос, знае как се живее с малко, както и как да живее в изобилие: „А благочестието със задоволство е голяма печалба ... а, като имаме прехрана и облекло, те ще ни бъдат доволно” (1 Тимотей 6:6, 8) .

Светът днес може да каже на Павел: „Ти си в края на своя живот. И въпреки това нямаш никакви спестявания, нито инвестиции. Всичко, което имаш, е един чифт дрехи”. Аз знам какъв ще бъде отговорът на Павел: „О, но аз спечелих Христос. Аз всъщност имам истинския живот”.

„Но дяволът постоянно те тормози, Павле. Живееш в постоянна болка. Всъщност, ти страдаш така, както никой друг, когото познавам. Как е възможно това?”

„Аз се хваля с моите страдания. Когато съм слаб, всъщност тогава съм силен. Не измервам силата си чрез светските стандарти, а чрез Господа”.

„Ами твоя съперник, Аполос? Той разбира тълпите. А ти служиш само на малки групи, или само на един човек. Аполос е красноречив говорител, но твоята реч е за достойна за презиране, Павле”.

„Това въобще не ме притеснява. Аз не търся слава в този живот. Аз имам откровение за славата, която ме очаква”.

„Но какво да кажем за Божието обещание към теб? Той каза, че ти ще станеш свидетел пред царете. Единственият път, когато това се случи, ти беше в окови. Трябваше да проповядваш, докато си бил затворник. Къде е изпълнението на Божието обещание в живота си?”

„Моят Господ удържа на думата Си пред мен. Не беше по начина, по който очаквах, но стана по Неговия начин. Независимо от оковите ми, аз проповядвах Христос в пълнота. И какво да кажа, ако не бяха тези владетели изобличени. Когато свършвах проповядването си, те трепереха. Господ ми даде благоволение, по Своя Си начин”.

„Павле, ти в крайна сметка се оказа глупак. Всички в Асия се обърнаха срещу теб. Колкото повече обичаше другите, толкова по-малко беше обичан. Ти се труди през цялото това време в изграждането на Божията църква, дори и в ниско квалифицирани работи. Но никой не оцени това. Дори пастирите, на които беше ментор, сега ти се присмиват. Някои от тях дори са ти забранили да стъпваш на техните амвони. Защо продължаваш да вършиш това служение? Ти не си успешен в нито един смисъл на тази дума”.

„Аз вече се отказах от този свят, с всичките му амбиции и ласкателства. Нямам нужда от хвалбите на хората. Виж, аз бях занесен в рая. Чух неизразими думи, думи, които не е позволено на хората да изрекат. Затова, можете да разполагате с цялата конкуренция на този свят, с всичките му стремежи. Но аз съм твърдо решен да не зная нищо между вас, но само Христос и Него разпнат. Казвам ви, аз съм победител. Аз открих перлата със страхотната цена. Исус ми даде силата да положи всичко, и да го взема. Е, аз положих всичко това, и сега ме очаква корона. Имам само една цел в този живот: да видя моя Исус, лице в лице. Всички страдания на сегашното време не могат да се сравнят с радостта, която ме очаква”.

Нека сърцата ни да бъдат като Павел, тъй като ние се стремим предаденото живот.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2002 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Surrendered Life](#) / [Предаденият живот](#)